

## Solnčna pot.

Francka Zupančič.

**G**lej solnce — kako lepa je njegova luč! Kako prodira skozi rdeči zastor v mojo sobo in kraljevsko ozlačuje rumeno-rdečo tkanino! Prodira skozi luknjice tkanine. — — Kam pa hoče? Na vsak način v sobo — četudi mu ljudje zastiramo pot z raznobarnimi zavesami. Vendar je zadržano še lepše, ker prinaša barve življenja.

Sedaj se je razprostrlo v belini po tleh. Potuje pa dalje do izbine sredine na mnogobarvno preprogo. Postane tam drznejše in se dvigne po stolu navzgor. Čez namizni prt šine, malo pošeta po belem prtiču, se trese dalje, pokuka v ogledalo, poljublja cvetke v lončkih, ki zro željno za njim. Vse posamezne cvetke poljubi, ki dehtë v lončkih, in vsaka zase misli, ima li pravico do solnčne naklonjenosti? A tudi tu gre solnce dalje.

Kam pač hoče? — — Glej vendar! Tudi mene je našlo v mojem koticu. — Mene tudi, ki sem pač le gledati hotela njegovo pot. Tudi k meni je dospelo! Čakaj ti, ti lepo, ponosno, žarno solnce! Ti, ki prinašaš radost in bolest! Poljubljaš toliko in jih raniš še več! Čakaj, čakaj!

Pusti mi lase, ki se svetijo brez tebe! Pusti mi oči, ki se iskré tudi sicer! Pusti mi roké — ne igrajo se rade! In črke v moji knjigi živé tudi brez tebe! — »Domotožje ne mine nikdar!« Na ta stavek si danes razprostrlo, solnce, svoje lepe, bele žarke . . . . Zakaj?

Oj solnce, si li vtihotapilo s tem v moje srce žarko iskro?

Sanjam res — v večnem domotožju — sanjam o domu . . . . Pa zrem plaho za solncem. Svoje žarke je že zdavnaj odpoklicalo z moje knjige, skozi okno vunkaj, njih pot dalje. A jaz sem si vtisnila stavek o domotožju v dno srca in ne zasledujem več solnčnega svita. Druga luč se svita zdaj v mojem duhu, svetlejša in zlatejša kakor solnce — luč, ki ne potuje in ne poljublja skakljaje kot solnčni žarki, ki ne obsija mimogredé kot zemška sreča; luč tamkaj, kjer ni nikakega domotožja več, kjer je izpolnitev vsega hrepenenja!

In pot, ki mi jo oznanja in črta ta luč, to pot hočem iti: Solnčno pot!

